

Învierea – momentul culminant al mântuirii noastre
cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos

**† IOACHIM,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului**

**Iubitului nostru cler, cinului monahal
și tuturor dreptmăritorilor creștini din această
de Dumnezeu păzită și binecuvântată eparhie,
har, milă și pace de la Îndurătorul Dumnezeu,
iar de la noi părintească dragoste!**

Iubiți fii duhovnicești,

Hristos a înviat!

De aproape două mii de ani, cel mai mare eveniment al umanității este Învierea Domnului nostru Iisus Hristos. La nici un alt eveniment al lumii oamenii nu fac aceleași gesturi, nu cântă aceleași imne, nu se reunesc cu bucurie, formând o familie duhovnicească, așa cum se întâmplă la Paști. Învierea lui Hristos este ca erupția unui vulcan. Ea ne arată că focul lui Dumnezeu a incendiat tot pământul și începe să-l mistuie, transformându-l, purificându-l, transfigurându-l.

Învierea, deși nu este un fapt consemnat de istoricii lumii, autentificat prin documente, fotografii, filme, probe materiale, totuși este un fapt istoric incontestabil, care se sprijină pe mărturii indubitabile. Sf. Apostol Pavel spune corintenilor: „Dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credința voastră, zadarnică și propovăduirea noastră” (I Cor. 15, 14). Dacă Învierea lui Hristos s-ar sprijini pe argumente științifice și istorice palpabile, nu pe credință, ar fi rămas un simplu eveniment al istoriei, nesemnificativ sau poate uitat în negura vremii. Ca eveniment metafizic și meta-istoric, minunea Învierii se sprijină pe mărturia vie și explicită a apostolilor, care au văzut mormântul gol și pe Hristos înviat. Sfântul Ioan argumentează cu claritate: „ceea ce era de la început, ceea ce noi am auzit, ceea ce cu ochii noștri am văzut, ceea ce am privit și ceea ce mâinile noastre au pipăit... aceea vă vestim și vouă pentru ca și voi să aveți părtășie cu noi” (I Ioan, 1, 1-3).

Dar martorii Învierii nu au avut intenția să prezinte pe Hristos înviat ca pe o fantasmă în cursul unei emisiuni despre un fenomen paranormal. Apostolii, care au atins cu mâna lor pe Iisus înviat și au mâncat cu El din aceeași pâine și din aceeași hrană după Înviere, dau mărturii clare despre eveniment. Toți au mărturisit despre acest eveniment cu atâta fermitate încât nici moartea nu i-a mai înfricoșat, nici pe ei și nici pe cei ce au urmat lor. Ce mărturie poate fi mai elocventă decât miliardele de creștini care au trăit ființial, de-a lungul istoriei, acest fapt care a bulversat umanitatea și cosmosul.

Iubiții mei,

Viața omului pe pământ are valoare și sens numai în măsura în care acesta se preocupă de propria mântuire și dobândește în mod real comuniunea cu Mântuitorul

Hristos cel Înviat. Fără rămânerea în dialog cu Dumnezeu în Biserică, creștinul nu poate realiza comuniunea cu semenii, de care depinde mântuirea sa.

Învierea din morți a Mântuitorului Hristos constituie momentul central și culminant al mântuirii noastre. Prin înviere, Hristos a distrus zidul care separă lumea văzută de cea nevăzută, unde spațiul, timpul și moartea nu mai există. Prin urmare, Învierea lui Hristos este ca o «breșă» prin care se poate întrezări lumea nevăzută. Învierea nu este o verigă ce se înșiră în lanțul vieții istorice ca toate celelalte întâmplări. De aceea cauza care a produs Învierea nu s-a putut vedea în lucrarea ei, fiind deasupra mijloacelor de investigare și constatare omenească.

Până la Învierea Domnului omul era condamnat la moarte, dar prin acceptarea de către Hristos a morții pe cruce, de bunăvoie, omul devine “condamnat” la Viața cea adevărată prin învierea cea de obște. Prin învingerea puterii distructive a morții de către Hristos se arată faptul că Iubirea este mai tare decât moartea. Prin acest act Hristos îl repune pe om acolo de unde a căzut, redându-i chipul divin. Puterea pe care o dă Hristos, prin Înviere, celor ce vor crede în El, constă în primul rând în a învinge păcatul.

Iubiți credincioși,

Fiți încredințați că numai Învierea lui Hristos ne-a dat posibilitatea să fim din nou apți pentru conlucrarea cu Duhul Sfânt, așa cum spune Apostolul Pavel: “Duhul Însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8, 16). Să-I mulțumim Mântuitorului Hristos prin viața noastră trăită pe placul Lui și izvorâtă din El, pentru că prin Învierea Sa din morți am devenit cu toții destinați nemuririi. Prin Înviere noi suntem neamul celor cu viață veșnică!

Dacă avem certitudinea că drumul Golgotei duce într-o direcție sigură și plină de viață, dacă rămânem în comuniune cu cei înviați de Hristos – moșii și strămoșii noștri, sfinții Bisericii – avem nădejdea că harul ne va transfigura și pe noi și ne va aduce bucurie negrăită. Bucuria este semnul evident al credinței că suntem pecetluiți cu Hristos înviat, iar calitatea de creștin ne va da posibilitatea să înviem prin Biserica lui Hristos.

În loc de concluzii, vă adresez cu acest prilej câteva gânduri pascale exprimate în duh poetic, pe care le-am intitulat evocator:

Anastasis

În mijloc de noapte o faclă s-aprinde din focul cel veșnic, divin,
Lumina ei umple tot spațiul galactic în mod inefabil, sublim.
Ea intră în suflet, animă ființa, extirpă tot ce-i păcat,
Cheamă creștinii să meargă-n biserici să cânte *Hristos a-nviat!*

Lumina pascală e pusă în sfeșnic și totul exultă prin ea,
Nimic nu o stinge, nici tatăl minciunii, nici vântul, nici vremea cea rea.
Omul iubirii își scaldă într-înșă chipul cel veșnic, creat,
Iar toată făptura se bucură foarte, simțind că *Hristos a-nviat!*

Trăim prin credință, cum moartea pe moarte, Hristos o strivește în noi,
Mintea-i silită s-accepte misterul, vorbind de viața de-apoi.
Treziiți-vă oameni, mergeți în lume, cu mintea și gândul curat,
În forța credinței și-n duhul iubirii, vestiți că *Hristos a-nviat!*

Învierea-nseamnă trecere prin moarte
Cu Hristos, Cel care ne-a pus în libertate.
Înviere-aduce bucurie-n suflet
Unind toți creștinii în același cuget.

Învierea-nseamnă a trăi frumos,
Aducând în lume pacea lui Hristos.
Învierea pune Crucea în lumină,
Iar Hristos o face emblemă creștină.

Învierea este un profund mister,
Prin ea moartea-nseamnă naștere în cer,
Învierea este drum spre infinit,
Pe care-l parcurge orice om smerit.

Învierea-nseamnă paște-n transcendent,
Pentru tot ce este-n spațiul imanent.
Învierea-i actul iubirii milostive
Ce Hristos aduce lumii cognitive.

Învierea este un profund mister,
Care-l vom cunoaște lămurit în cer.
Învierea este un fapt mesianic,
Ce desăvârșește actul teofanic.

Învierea naște energii depline
Ce sădesc în suflet însușiri divine.
Învierea trupu-l spiritualizează,
Iar ființa noastră aureolează.

Învierea schimbă grâul în prescură,
Iar din rodul viței, Sfânta băătură.
Învierea sfarmă porțile de-aramă
Și pe toți creștinii la viață-i cheamă.

Morții din morminte, îngerii divini
Cântă împreună cu bunii creștini.
Învierea Ta, Hristoase, toți o laudăm
Și smeriți în cuget, așa Îți cântăm:

Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând
Și celor din morminte viață dăruind.

Al vostru arhipăstor și pururea către Domnul rugător,

† IOACHIM,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

*Dată în reședința noastră arhiepiscopală din Roman, aprilie 2017